

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

De sancto, ardente, diuino, ac deificante amore ad vita[m] vnitiam, ad
mysticam co[n]templationem pertinente, atque priuati amoris
extirpatione.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

lis legibus coartatur: sed ubi & quando & qua-
rum & qualiter ei placet, liberrime ac misericor-
dissime se diffundit: atque plus etiam interim of-
fert, plus influit: quam homo fragilis queat sus-
ferre. Quod sanctus ille Effrem experiens in sei-
pso in suis orationibus ac meditationibus, con-
suevit clamare. Domine contine vndas gratia-
tua.

Effrem

De sancto ardente diuino ac deificante
amore ad viam vnitivam, ad mysticam
contemplationem pertinente; atq; priua-
ti amoris extirpatione.

Art. X V.

One me vt signaculum super cor-
tuum: quia fortis est vt mors dile-
ctio. Canticor. 8. Cum tanta sit omni-
potentis ac superprijssimi creatoris
ad homines dilectio atque digna-
tio, vt ipse per Salomōem testetur,

Delitiz meæ esse cum filijs hominum. Et item Prouer. 8.
per Hieremiam. Quis est iste qui applicet cor su-
um vt appropinquet mihi. Quibus verbis doce-
mur quantum deus naturaliter omniquaque
bonus nostram optet salutem, quam paratus sit
nobis gratiarum suarum donare charismata,
quam libenter velit esse nobiscum, inter nos cō-
morari, imo & habitare in nobis, dummodo
nos ipsi obicem non ponamus, dummodo cor-
da nostra ei præparare & applicare curemus,
quod in nobis est faciendo. Hinc etenim apud Iob. 34
Iob asseritur. Si direxerit homo ad deum cor-
suum, spiritum illius & flatum ad se trahet. Et

CHRISTVS, Ego sto, inquit,
X ij ad osti

ad ostium & pulso : si quis aperuerit mihi ianuam & audierit vocem meam : intrabo ad illum & cenabo cum eo, & ipse mecum. Porro per hanc virtutem tam directe ac intime, tam valenter, pure, & immediate applicat & coniungit homo cor suum deo, sicut per charitatem : quæ mentem amantis spiritualiter aperit capacemq; facit amanti. Cum ergo per unitiue ac mystice sapientie contemplationem altissimam mens humana deo propinquissime, quantum in hac fieri valet vita, iungatur ac infigatur, imo in ipsum absorbeatur atq; supernis fulgoribus, sacris ardentibus, charismatibusq; diuinis abundantissime perfundatur, ditetur ac impleatur : hinc sancti doctores fatentur quod hæc mystica visio per diuinum præferuidum fiat amorem : ita ut purus & æstuans amor dei ad hanc contemplatiuam & mysticam contemplationem immediate ac intime disponat : utpote actualis sincera & feruida ad deum affectio, quæ mentem aperit sponso celesti, ac influentijs, coruscationibus, secundationibus atq; amplexibus eius. Præterea amor diuinus tam purus ac feruidus esse nequit, nisi priuato amore prorsus euulso. Etenim amor priuatus : qui dicitur amor sui crescens vsq; ad contemptum dei, efficit hominem seruum ac membrum diaboli ciuemq; Babylonis, id est ecclesie malignantium. Porro amor dei crescens vsq; ad contemptum sui constituit hominem ciuem sanctorum, membrum ac militem Christi, amicum filiumque altissimi. Hi duo amores (quorum vnus origo est omnis peccati : & alter fons omnium operis boni) sibi inuicem sunt contrarii. Et quanto quis plus crescit in vno ; tanto amplius decreuit

decreuit in alio: ita vt sicut venenum amoris diuini est amor priuatus: sic priuati amoris minoratio diuini est amoris profectio: priuati siquidē amoris uera euulsio, diuini amoris est profectio. Præterea quid sit vterq; hic amor breuiter tangam. Amor igitur priuatus vocatur quo quis diligit se in se, non in domino deo: volens videlicet ac cupiens sibi, quæ ei in se secundum propriam inclinationem & affectionem sunt delectabilia vtilia, aut honesta. Ex quo quidem amore mox oriuntur concupiscentia carnis, auaritia, pompa, ambitio, atque vniuersa mentis ac corporis inquinamenta. Amor vero dei, quæ charitas appellatur: est quo deum super omnia toto corde diligimus, & nos ipsos in deo, videlicet ordinate secundum exigentiam vltimi finis nostri, volendo appetendoque nobis quæ animabus nostris vere expediūt ad complacendum proprio creatori, ad proficiendum in charitate & gratia eius ac omni virtute, ad obtinendum beatitudinem consummatam. Sicque ex isto procedit amore gloriatio in aduersis, castigatio carnis, custodia cordis, humiliatio mentis, despectio terrenorum desiderium æternorum, & omnis actus virtutū. Cumq; amor priuatus omnium radix sit vitiorum: constat quod eo euulso cuncta eradicentur peccata. Quo facto insunt cordi interna mundicia & charitas dei pura, fortis, fixa ac feruida: Sicque ad omne bonum, & illuminationes altissimas ac frequentes & quasi continuas, ad inflammationes æstuantissimas, ad transformationem deificam, ad raptum & extasim, ad exercitationem secretissimā, tranquillationē dulcissimam, imo ad vitam angelis proximam est

X in anima

B. DIONYSI CARTHAGINENSIS

anima tum disposita, statque velutin con-
tactu continuo solis æterni, solis iusticiæ, solis
sapientiæ infinitæ: vt exuberantissime ac indefi-
nenter illustretur, calefiat penetretur, impleatur,
ac inūdetur ab illo: & instar speculi tersi perun-
politi luminosi atq; clarissimi objecta substrata
ac applicata est superlucidissimo soli immenso.
Idcirco nō cessat sol ille liberalissimus stillicidia
gratiæ, fluentia sapientiæ, charitatis scintillas in
illam diffundere. Deniq; amor dei purus censet,
dum ipsum non proprii intuitu commodi, neque
mercedis cupidine: sed ob infinitam ipsius boni-
tatem ac amabilitatē diligimus, sicut & ipse
Psal. i; lexit nos non ob suā utilitatem: qui honorum
strorum non eget: sed vt suæ bonitatis ac felicitatis
simus participes ad ipsius gloriā ac honorem.
Insuper quum amare sit alicui bonū velle, & de-
us excelsus ac sanctus sit bonitas interminata
uniformiter simpliciterq; perfecta: nō possumus
ipsum magis amare, nisi cum præcordiali affec-
tū ac complacentia gratulabunda volendo &
fauendo ei, quod ipse habet & est: puta boni-
tatem, sapientiam, pulchritudinem, opulentiam,
omnipotentiam, beatitudinem & perfectionem
suā omnifariā ac immensam. Deinde præcordiali
affectūdo, ut ipse creator ac dñs vniuersorum ab
vniuersis decenti ac debito modo colatur, hono-
retur, diligatur, ac formideat: ita vt nos ipsi in p-
mis id totis vrbibus pagamus: & alios ad id quum
possumus inducamus. Ita q; qui in dei amore mō-
præactō perfectus est: nihil sui relinquit sibi met
ipsi: sed totum se deo impendit, ipsum toto posse
colēdo, totia præcordijs cupiēdo, toto feruore ama-
do, ad eius honorem, laudē, ac gloriā omnia res
ferentia

ferendo, vehementissime cupiens bonum cōmune, vniuersorum salutem: quatenus deus in omnibus atq; ab omnibus debite honoretur. Idcirco de eius iniurijs & offensis, de percuntium ingrati tudinibus vitijs ac perditionibus intime contri statur. De honorificentia vero dei & reformati one lapsorum operibusq; iustorum, & emendati one errantium summe lætatur, gratias agit, pro pibus intercedit, & totus in bonitatis affectum, in zelum iusticiæ, in ignem amoris conuertitur, re soluitur, transformatur. Propter quod iugiter sur sum mouetur ad vniōē, ad amplexum, ad my sticam visionem erigitur,

De mystica, flammigera, anagogica, & transformatiua contemplatione.

Art. X V I.

In manibus deus abscondit lucem: & præcepit ei vt rursus adueniat. *Iob. 31*

Annunciat de eo dilecto quod possessio eius sit, & ad eā possit ascendere. Incomprehensibilis deus omnipotens & superliberrimus deus

Rom. 8/

(qui cuius vult miseretur, & clemens est in quem ei placuerit, a quo non est appellare aut subterfugere, cui nullus ualet resistere, cui nemo dicere potest cur ita facis) quos vult illuminat & inflammat, præuenit, immutat, cōuertit, ac dicit: qui et interdum nondum paratos repēte misericordissime vertit, quocunque voluerit afficit, et ad gratiam illuminationis superne ac contemplationis theoricæ perducit altissimam: vt patet in Paulo

Iob. 11

X iij Apo